

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt IV. Minorum Theologorum ac Patrum varia de Iustificatione
opinamenta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

9 Postremò eos rogare, quoniam Romani Pontifices Gallia Reges amplissimis priuilegijs fuerant remunerati, quibus iam vsque ab ætate Ludouici Pij pacificè potiebantur, ne consentirent quidquam eorum imminui; neque minus seruari Gallicarum Ecclesiarum, quæ sub Regia essent tutela, veteres immunitates ac prerogatiuas. Id si præstitissent, Regem Regnumque eo id repensurum obsequio ac studio, vt Patres officiorum quibus functi essent numquam pœniteret.

10 Legatorum primus respondit: Res à Christianissimis Regibus præclare gestas pro Religione, atque Sede Apostolica, quamuis per se celeberrimas, numquam tamen absque nouo sensu voluptatis commemorari: id verò tunc peculiariter expertos Patres in earum commemoratione, quas opportunè adeò concinneque Gallicus Orator exposuerat. Regium legationis mandatum suscipi prout de iure (sic namque etiam Cæsareum acceptum fuerat) ipsos verò Oratores excipi quo par erat beneuolentiæ studio. Gratias Regi reuerenter persolvere, quòd tam pio tamque parato esset animo, ac præsertim, quòd viros adeò eximios delegerit, qui suâ vice ibi fungerentur: sacrum illum Cœtum sedulò curaturum, cum vt Gallicana priuilegia integra persisterent, quatenus Reipublicæ Christianæ bono congruerent, quod nouerat Religiosissimo illi Principi maximè cordi esse; tum vt quacumque aliâ ratione Regi gratificarentur: vnde suâ tam prouisi in Concilium & Ecclesiam voluntate in dies magis ac magis ipse gauderet. Hæc adeò honorifica, adeoque beneuola tanti Regis significatio ingenti planè lætitiâ Conuentum perfudit. Etenim quamuis nosset, arborem post flores feliciter editos, non semper fructus abundè reddere; nouerant etiam, nullam fructuum ab ea spem esse, nisi florum vberras præcedat.

CAPVT IV.

Minorum Theologorum ac Patrum varia de Iustificatione opinamenta.

1 Multis ante hæc diebus generalis Congressus, die 21. Iunij habitus, articulum de Iustificatione à minoribus Theologis expendendum curauerat, vt de hisce sex Capitibus suam sententiam dicerent:

Quid sit Iustificatio, tum quod ad nominis significationem, tum quod ad ipsam rei naturam spectat; & quid intelligatur, cum dicitur, *hominem iustificari.*

Xxxx 3

Quæ-

1546. Quænam sint Iustificationis causæ: nimirum, quid Deus efficiat, quidve ex parte hominis ad id requiratur.

Quo pacto intelligendum Apostoli dictum, hominem *iustificari per Fidem*.

Quid ad Iustificationem pertineant opera, quæ ipsam antecedunt & subsequuntur: & quid ad eandem pertineant Sacramenta.

Quid antecedit, comitetur, ac subsequatur Iustificationem.

Sanciendâ dogmata quânam auctoritate niterentur, seu Divinarum Scripturarum, seu Conciliorum, seu Patrum, seu Apostolicarum Traditionum.

* 28. Iulij. Primum itaque Caput aggressi, * consenserunt omnes de nominis significatione, Iustificationem scilicet esse transitum ab statu inimici, ad statum amici, filiique Dei adoptivi. De rei natura dixere, Causam ipsius formalem esse charitatem, seu gratiam animæ infusam: solus Laurentius Mazocchius, ex Ordine Seruorum B. Virginis, secutus est opinionem, quæ Magistro Sententiarum tribuitur, iam à Scholis deserta: affirmatque, Diuinam gratiam non esse rem nobis intimam, sed extimam S. Spiritus nobis assistentis præsentiam.

Idem pariter, vnâ cum Gregorio Senensi Dominicano, & Gregorio Perfecto Parauino, ex Eremitarum S. Augustini Familia, & quodam alio eiusdem Ordinis, censuit de secundo Capite, liberum arbitrium fungi munere causæ solùm recipientis, non item agentis in opere Iustificationis: quæ sententia minus Catholica habita est.

Vnde Legati * Romam scripserunt, cunctos Theologos, tribus quatuorve exceptis, Catholicè planè locutos.

* Literæ Legatorum ad Fatocchium, 2. Iulij 1546.

Neque solùm in hoc à communi sententia hi recesserunt. Reliqui qui omnes concordabant in eo, quod tertio loco proponebatur, dici hominem iustificari per Fidem, non tamquam per integram ac proximam causam, sed tamquam per primam præparationem, primamque radicem necessariam ad omnes actiones proximè utiles ad consequendam iustitiam: operationes alias vel solùm remote adiuuare, vel ad sola bona temporaria, non ad æterna: iustum postea hominem reddi, etiam tamquam per causam integram atque proximam, per ipsam Fidem, non tamen solam, sed si seruat fit de causa efficiente, hominem effici iustum per Fidem, prout coniunctam cum Pœnitentiâ & Baptismate; sin de causa formali, prout ipsa Fides à Charitate sanctitatisque gratia informatur. Id inquam inter cunctos reliquos conueniebat. Sed quatuor quos nominauimus, & cum eis Ioannes Vtinensis Dominicanus, affirmarunt, hominem reddi iustum per Fidem, quatenus ipse fidentissimè

mè credit à se per Iesu Christi merita peccatorum veniam obtineri. 1546.

4 Præter hæc, ad quartam quæstionem plerique Theologorum responderunt: Opera Iustificationem præparantia ipsam iustitiam promereri, per eam meriti rationem, quod *congruum* appellatur. At operibus post acceptam iustitiam peractis, adeoque Diuinâ gratiâ informatis, redditisque ob merita Christi potentioribus, cuius viuum membrum effectus est is qui ea peragit, omnes concedebant rationem meriti condigni ad conseruandam augendamque eandem gratiam, æternamque felicitatem consequendam. At quatuor paulò antea nominati videbantur meriti vim admodum attenuare, atque in eo ab hæreticorum opinione haud multum abesse.

5 Antequam procederetur, quæstio à Patribus tres in status partita, nimirum, Infidelis adulti, qui primò respiscit, & iustitiam accipit: Hominis, qui acceptam iustitiam in se seruat, & Hominis, qui iam lapsus illam recuperat. Atque variorum hæreticorum errores ad hosce status pertinentes recitati: adeoque non illi dumtaxat viginti quinque ex vno Luthero desumpti, quos Suauis recenset, sed ad primum statum decem, nouem ad secundum, quatuor ad tertium decerpti, non à Lutheranis modò, sed à Pelagianis, à Zuinglianis, & ab aliis hæreticis. Quos errores non afferò, quia lectoris molestiæ par non esset operæ pretium.

6 Primus itaque status in examen adductus. De quo quærebatur: Quidnam de se infidelis enitatur, cum ad Fidem, ac deinde ad gratiam accedit. In hoc examen præter peculiare Theologorum congressus, octo generales Cœtus impenti, quò Patrum omnium audirentur sententiæ. In primo * suas ex scripto protulere sententiæ *; Iulij. Paceus, & nouem Archiepiscopi. Enimuerò nouo semper stupore perfundor, cum Suauem comperio tam asseueranter Patrum sententiæ enarrantem, vt quamquam ipse ad eò frequenter hominem in eo peccantem deprehenderim, semper tamen relabar ad habendam illi fidem, antequam ad explorandam narrationis falsitatem accedam, per legitima quæ penes me sunt earum rerum monumenta. Omisissis itaque prolixis narrationibus, quæ non alio emolumento, nisi affectatæ notitiæ ostentatione lectori molestiam exhiberent, eam solùm referam partem illarum disputationum, quæ mihi memoratu digna videtur, siue ad explicanda Decreta inde profecta, siue ad exprimenda alicuius Præsulis sensa peculiariùs obseruata, siue ad commendandum cuiuspiam egregium opinamentum; nimirum ad lectores tam de rebus quàm de hominibus, quod historiæ munus est, exactiùs erudiendos.

Solus

* In Cœtu generali 30. Iulij.

* Iulij.

1546.

Solus in eo confesso Senensis Archiepiscopus euncta Christo, nihil nobis attribuit, totam iustitiæ acceptionem Fidei adscriptis, reliquis preparationibus nihil; quæ sententiæ Patribus male audierunt. Contrà verò Materanus libenter auditus, disertè enucleavit, quo pacto opera Iustificationi ac salutis conducentia à Divina gratia simul pendeant, simul etiam nostra sint. Perpetuum huiusce rei exemplar agnovit in Zacchæo, qui præveniente Dei gratiâ illustratus, & eam acceptavit, & percipiit Christum videre; sed non poterat ob staturam pusillam, cuiusmodi erat statura hominis in humilitate naturæ, & in culpæ profundo iacentis: novæ gratiæ adiutus ope, votoque compulsus inscendit arborem, quâ erectæ mentis celsitas indicatur, Dei bonitatem ac misericordiam, Christi que merita contemplantis. Ibi verò benevolis oculis respectus à Christo, descendere iussus est, quod in illius domo, hoc est in eiusdem anima, vellet manere. Is novam gratiam agnoscens, ac per suum liberum arbitrium vocationi promissoque Divino consentiens, absque vlla repugnantia aut hæsitacione domi suæ illum excepit: cuiusque compertâ clementiâ, confirmatusque gratiâ, quæ iam ipsum prævenerat adiuveratque, Christum sequitur; ac per eandem gratiam dolore tactus, antea vitæ crimina detestatur, & eleemosynas elargitur; quæ opera ad charitatem pertinent: ac postmodum iniuste ablata restituit, suam noxam confessus illis verbis: *Et si quom defraudavi, &c.* quod pœnitentiæ opus est.

Luculenter in hac Evangelica figura Materanus ostendit delectatam integram seriem eorum quæ cuiusvis hominis conversio ad Deum complectitur. In progressu verò multa produxit sacrorum Codicum testimonia, quibus liquet, minimè ad salutem sufficere solam Fidem, sed præter eam exigi alios nostræ libertatis conatus, & Baptismatis Sacramentum. Deinde vsus quâ pollebat Iurisperitiâ, eius doctrinis explicavit effata multorum Conciliorum, affirmantium Iustificationem esse gratiæ opus, vnde Lutherani conficiebant, eam nostri liberi arbitrij opus non esse: attulit autem legem, quæ incipit, *Servi electione*, tit. *de Legati & Fideicom.* & alteram, cuius est initium, *In re communi*, tit. *de Servit. urban. præd.* quæ pronuntiant, Id quod non est tantummodò meum, sed mihi cum alio commune, meum absolutè dici posse. Sententiam confirmant auctoritate Cælestini Pontificis in celebri Epistola ad Episcopos Galliarum, & Augustini in Psalmum 145. Eadem postea declaravit delegati Iudicis exemplo, qui nihil propriæ iurisdictionis obtinet, verò habetur lege primâ in paragrapho ultimo tituli, *De officio eius, cui man-*

data est iurisdictione, cum ea tota in delegante sita sit, at in delegato merum exercitium; ex quo tamen exercitio laus ac meritum illi prouenit. Similiter, aiebat ille, tametsi gratia, quæ facultas honeste agendi est, tota Dei sit; eius tamen usum obtinet homo, unde potest meritum commendationemque sibi comparare.

9 Atque ut in eo allatas à Christo similitudines vsurparet, illam proposuit de vite ac palmitibus; in cuius explicatione Christus dixerat, Agricolam esse Patrem, se Vitem, nos Palmites: & tamen, animaduertebat Materanus, eodem in loco fructum referri ad ipsum palmitem tamquam ad causam, non ad solam vitem: *Qui manet, inquit Christus, in me, & ego in eo, hic fert fructum multum.* Id experimento comprobauit, obseruans, si vix nigrae palme viti vix candidæ inferatur, vix inde prognatam esse nigram; adeoque qualitatem certumque vix genus à palmitibus desumi. Obiectari à multis, Quidquid honesti operis humanæ libertati tribueretur, esse Diuinæ gloriæ detractioem: sed falsò. Docemur enim à S. Basilio in Summa rerum Moralium cap. quarto, quemadmodum ab eo, qui Diuina præcepta negligit, honorem detrahi Deo; ita ab eo qui eadem custodit, Deum honorari: quod Christi verbis apud Ioannem comprobauit: *Ego te glorificaui, opus consummaui*, quippe quod Patris erat gloria, opus à Filio, Patris ope perfectum. Et apud S. Matthæum nobis iniungit, ut lux nostra in hominum conspectu ita refulgeat, ut videant opera nostra bona, & glorificent Patrem nostrum.

10 Nec minùs eruditè in alio Conuentu * Senogalliensis progressum • 6. Iulij. explanauit ab infidelitate ad Fidem, atque à Fide ad gratiam; ostenditque, Fidem esse ianuam, per quam ad Iustificationem aditur: non tamen satis esse ad metam perstringendam, quòd veram ianuam ingrediamur; sed opus esse, ut stadium indefinenter percurratur, quod est Diuinorum mandatorum via. Enucleauit pariter, quo pacto nihil aliud in eo ex nobis est, nisi quòd vel obstacula non iniiciamus, vel præuenienti Dei auxilio non resistamus.

11 Ex aduerso minùs rectè disseruit Cauensis, qui profusà oratione omnia ipsi Fidei arrogabat; arbitratus, eà posità illicò Iustificationem subsequi, cuius indiuiduæ essent comites Spes & Charitas, sed non causæ, & quasi prodromæ. Hæc sententia Patrum aures offendit, ac pluribus reiecta est ab Episcopis Feltriensi, Minoricensi, ac Vasonensi; & inter omnes fulsissime à Motulano: hic enim non suam modò confirmauit, sed tredecim aduersæ opinionis argumenta dissoluit: quæ postmodum à Stabienfi hæresis notata.

1746.

In eo postea Conuentu, in quem Galli Oratores admissi, idem argumentum expensum. Vbi duas planè horas verba fecit Berninus. Duo ille potissimum obseruauit: Alterum, Dici hominem iustificari per Fidem, non autem à Fide: etenim nostra iustitia non est ipsa Fides, sed eam per Fidem consequimur. Alterum, vbi Prophetæ dixit, *Quasi pannus menstruatus vniuersæ iustitiæ nostræ*, ipsum minimè locutum de nostris operibus, perinde quasi cuncta essent contaminata & criminosa, quod sentiunt Lutherani; sed deplorauit illius populi nequitiam, apud quem quodcumque honestum opus inspergebatur quamplurimis noxarum maculis ipsum deturpantibus: itidem ac inquinatur pannus, in quo minimè quedam particulæ mundæ sint, sed vndique plurimæ ac maximæ sordibus fœdè inquinatæ. Hanc autem esse illius dicti reuerà sententiam, ex adiectis verbis satis liquere: *Cecidimus quasi folium vniuersi, & iniquitates nostræ quasi ventus abstulerunt nos: non est, qui inuocet nomen tuum.*

* Isaias
cap. 64.

Agathensis & Lancianensis dixere, Hominem agendo ad suam Iustificationem conuincit, quoniam vocationi potis est consentire ac dissentire. Et quantum ex eorum dissertationibus elicere mihi videor, tam ipsi quàm alij pro eodem sumebant *actiue ac libere* conuincit. His adiecerunt, Negari ab Apostolo Iustificationem haberi ex iis operibus, quæ Fidem antecedunt, & ab ea non pendunt; quemadmodum non pendebant obseruationes caeremoniarum legalium, in quibus Hebræi plurimum confidebant, quos ibi Paulus alloquitur.

Bituntinus ita disputauit: Duo interuenire cùm impius iustitiam accipit; liberationem ab iniustitiæ statu, & iustitiæ adeptionem: illam huic antecedere; intelligens, vt arbitror, eam, quam antecessionem Naturæ Scholæ nominant, perinde ac Solis aduentus suæ lucis effusionem antecedit. Is itaque fortasse censuit per huiusmodi, quam dicunt Naturæ antecessionem, prius nobis condonari peccatum per Diuinam extrinsecus remissionem, tum verò, sed eorum temporis momento, cessante in nobis peccati obice, gratiam infundi, quâ Dei filij constituimur. Hinc ipse aiebat, antecedentem huiusmodi iustificationem ex eo haberi, quòd nobis imputetur Christi Iustitia, qui veniam nobis impetrat: at subsequenter obtinet per Iustitiam interiùs nobis infusam, non autem per Christi iustitiam nobis extrinsecus imputatam, quod Lutherani contende-
debant. Etenim nisi Adamus peccasset, eius posterij infusæ Iustitiæ fuissent heredes: cùm igitur plus ad iuuandum valeat Christi meritum, quàm Adami delictum ad nocendum; par esse, vt per gratiam

tiam nobis à Christo impetratam, infusam iustitiam recipiamus. Exin ostendit, peccatores à Deo vocari, sed non cogi: id ex eo patere, quod non omnes vocati vocationi consentiunt. Vnde aduertendum est, nec Bituntinum, nec alios per verbum *cogi* intellexisse, hominem aduersus quàm vellet operari; sicut accidit homini, exempli gratiâ, cuius pugnus per externam vim in ipsius frontem compellitur: sed operari ex iniecta necessitate, & non ex libertate nostri arbitrij, ad vtrambet partem parati atque expediti. Addit, per primum consensum in vocationem nos tendere in Fidem, quæ Fides Iustificationi præuia, non est habitus infusus, sed ipse credendi actus: siquidem, aiebat ille (quod multi Scholasticorum opinantur) habitum Fidei non nisi vnâ cum habitu Spei & Charitatis nobis infundi ipso Iustificationis momento. Adscribi tamen Iustificationem Fidei, non ceu causæ proximæ totius Iustificationis, sed ceu totius Iustificationis initio. Denegari ab Apostolo huiusmodi pretium operibus, intelligente opera externa, de quibus plurimum gloriabantur Iudæi, quos ipse erudiebat. Exemplo sit; Abraham neuitquam iustificatum per actionem externam, quâ filium immolandum obtulerat, neque per similes actiones; sed per actus interiores Fidei, seu per alios etiam aliarum virtutum, qui tenderent in honestatem à Fide propositam. Iam verò, cum polleteret in Bituntino eloquentiæ neruis instructa eruditio, quæ per eam coniunctionem, quasi magnes chalybe præcinctus atque armatus, vires multis partibus incredibiliter adauget ad pertrahendam sibi auditorum commendationem, si non æquè communem consensum, communem certè concordemque coronæ plausum reportauit.

- 15 At non æquè accidit grata Iulij Contareni, Bellunensis Antistitis oratio, cuncta Fidei ac Iesu Christi meritis adscribens, & nihil operibus: cum hæc solum Fidei ac Iustitiæ signa putaret, in quibus nulla vis inesset ad consequendam conseruandamque Iustitiam. Quemadmodum, aiebat ille, vbicumque Sol est, lux itidem est; adeoque solaris lucis aspectus alicubi, indicio nobis est fructuum, quos ibidem Sol procreat; tametsi fructuum procreatio non à luce tamquam à causâ proueniat, sed ab aliis qualitatibus, Solis virtute procreatis, lucemque comitantibus. In supremi Iudicij commemoratione mentionem operum à Christo fieri, non quia gloriam promereantur, sed quia Fidem probent; adeoque perinde esse à Christo dici, *Sitini, & dedistis mihi bibere*; ac dici, *Ex huiusmodi opere patuit Fides vestra*. Quidquid nostrorum operum efficacitati con-

Yyyy 2   ceditur,

1546. ceditur, Iesu Christi Sanguinis efficacitati detrahi. Huiusmodi sermo uti Patribus odiosus obstrepuit, ita in quibusdam memoriam refricauit veterum accusationum, quas Gaspar Cardinalis Contarenus Iulij patruus subierat, quod similia opinatus cœferetur.

Prorsus aliter sensit Bernardus Diaz, Calaguritanus Antistes. Ne. 16 gavit enim ab infideli viam sibi sterni per vllum opus ad promerendam vocationem, sed hanc merum esse donum liberaliter à Deo impertitum. Aiebat, postâ vocatione, liberum esse vocato vel obtemperare, vel obsistere. Idem, dicebat, obtemperare si velit, credit, sperat, se conuertit ad Deum, quem agnoscit propitium cumque ad ipsum confugiendi; detestatur peccata, obfirmat animum ad Diuinam legem obseruandam; ac Baptisum suscipit, in quo gratiam obtinet à Deo, quâ infusâ, redditur iustus. Dnas itaque res à Deo in nobis perfici sine nobis; hoc est, nullâ nostri arbitrij efficientiâ eas adiuuante, vocationem ad frugem, & Iustitiæ illapsam: penes nostram libertatem esse vtrumque suscipere, sed per opem Diuinam: vocationem excipi, si ipsi obtemperemus, Iustitiâ verò, si ipsam velimus à Deo recipere, eam nobis offerente, atque ad infundendam parato. In vtriusque huiusce doni vsu non vnâ cum Deo agere; adeoque quodcumque nostrum opus honestum, totum esse nostrum, idemque Dei totum esse: Dei quidem, quippe agentis potissimi; nostrum, quippe causæ secundariæ. At ideo dici hominem per Fidem iustificari, quod hæc ex humilitate natiua nos attollit, motusque quosdam supra conditionem naturæ nobis imprimit, efficitque vt à Deo respiciamur ceu iter Iustitiæ iam ingressi.

In sententiam è regione oppositam Cauensi ac Bellunensi visus est ferri Canariensis. Affirmavit quidem cum aliis, opera in statu naturæ, ac per generalem Dei opem peracta, nihil continere meriti seu condigni seu congrui ad gratiam impetrandam; sed existimauit, Deum quandoque ex sua beneficentia moueri ab illis operibus ad eam concedendam: quod Pelagianam sententiam sapere nonnullis visum; * quamquam etiam ex sua misericordia eos vocet interdum Deus, quibus nulla ex naturæ operibus accesserit commendatio, sicut apparet in Paulo.

* Acta Mas
sarelli.

Ingens omnes incefferat cura explicandi effatum Apostoli, Hominem iustificari per Fidem: quod erat vnicum erroris Lutherani perfrugium. Idcirco Claudius Iaius è Societate Iesu, Cardinalis Augustani Procurator, obseruauit, hoc ab Apostolo affirmari ad id quod proposuerat demonstrandum; nimirum, Iustificationem effici

fici gratis; propterea quòd sola Fides, inter ea quæ ad Iustitiam conducunt, donum est merè gratuitum; reliqua per Fidem à nobis impetrari: adeoque per ipsam Fidem nobis tribui non quòd iusti simus, sed quòd iusti esse possimus: ceterum de se Fidem haud sufficere, ut liquet ex Augustini dicto ad Bonifacium, expendentis quod in secundo capite S. Ioannis habetur: *Multi crediderunt in nomine eius; ipse autem Iesus non credebat semetipsum eis, eò quòd ipse nosset omnes*: Fidem igitur posse persistere absque probis operibus, atque in eo statu ad Christum sibi trahendum minimè sufficere.

19 Tunc fanè patuit, quemadmodum pro luminum varietate, quæ uni eidemque corpori admouentur, umbra ab illo proiecta variatur, ita pro varia luce, quæ in hominum mentes incurrit, variam ab eodem vero imaginem conformari. Scripandus duas agnouit Iustificationes: Alteram, quâ homo ex impio efficitur pius; atque ad hanc dixit opera non conferre: siquidem ante seu Iustificationem, seu quodecumque aliud peculiare beneficium, quo ad illam nobis via paretur, nihil ex parte hominis exigitur: ideoque dici ab Apostolo, hominem gratis iustificari. Requirit profectò ad hanc Iustificationem præteritarum noxarum poenitentiam, non tamen poenitentia merito Iustitiam concedi: hoc enim Pelagianum. Alteram Iustificationem in eo sitam esse, quòd homo rectè progreditur Diuinorum mandatorum viâ; atque ad id per dona S. Spiritus nobis conferri potestatem, ac postea præceptorum operum effectiorem: & hoc pacto dici opera esse ad Iustitiam necessaria. Hæ de primo Capite dictæ sententiæ memoriâ digniores, ferè omnes & variæ & concordantes: quod vberi voluptate disputationes condit, cum idipsum & repetendi nimietatem, & contendendi austeritatem amoueat.

C A P V T V.

Patrum terror ex bello coortus. Consilia de Concilio seu dimittendo, seu transferendo, sed Pontifici non probata.

Propositum à Montano in Cœtu generali 13. Iulij, uti de duobus aliis Iustificationis Capitibus coniunctim disserteretur; quandoquidem impensâ iam cura in primo discutiendo ad duo proxima magnam lucem afferret, & præstitutus Sessioni dies festinam rerum digestionem postulare. Tum admoniti Patres, ut in futuro Conuentu quatuor designarent, qui Decretum de articulo iam perpenso conficerent: atque arcanis suffragiis ad id sele-

Y y y y §

& c.